

Arrest

nr. 270 701 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 oktober 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 november 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een christen van Arabische origine te zijn. U ben van oorsprong een soennitische moslim maar u bekeerde zich tot het katholicisme. U werd geboren in Diyala, maar woonde sinds uw twee jaar, en dit tot uw vertrek uit Irak, in Bagdad (Centraal-Irak). Uw vader is een praktiserend moslim en dwong u eveneens hieraan deel te nemen. Zo moesten jullie 5 keer per dag bidden, werd u 's ochtends door uw vader wakker geschud voor het ochtendgebed en werd u gestraft als u niet uit bed kwam, werd u gedwongen deel te nemen aan de vasten, ea. Ook uw ruimere familie was heel streng en islamitisch. Uw vader behandelde u bovendien ook onvriendelijk of met weinig respect. Als kind kwam u heel goed overeen met uw christelijke buurjongen H.(...). Wanneer u bij hem op bezoek was, merkte u dat zijn ouders vriendelijke, eerlijke mensen waren die niet logen. U zag ook dat zij op een eenvoudige manier tot God baden én op een vriendelijke en respectvolle manier omgingen met H.(...), dit in tegenstelling tot uw eigen vader. U voelde toen al een verschil met uw eigen religie. Dit zette zich in de daaropvolgende jaren verder, i.c. uw vader zou op een gegeven moment uw arm gebroken hebben toen hij vernam dat u tijdens het spelen met uw vrienden een kruisteken had gemaakt en verbood u verder contact met H.(...), op school zouden uw christelijke klasgenoten tijdens religieuze lessen de klas hebben moeten verlaten, dit omdat die lessen niet mochten worden bijgewoond door 'ongelovigen', in de jaren na de val van het voormalige regime stelde u vast dat de islam een religie van aanslagen en terrorisme was, in 2006 werden H.(...) en zijn ouders tijdens het sektarisch geweld vermoord. U voelde zich voorheen al aangetrokken tot het christendom en u stelde zich steeds meer vragen bij de islam. Door de omstandigheden en de houding van uw familie had u echter niet de mogelijkheid u bijkomend te informeren. In 2009-2010 vatte u uw universitaire studies aan. Eén van uw medestudenten Y.(...) bleek een christen te zijn. U had aanvankelijk slechts oppervlakkig contact met hem en vroeg hem op een gegeven moment of hij u een bijbel kon bezorgen. U durfde hem op dat moment uw ware gevoelens ten aanzien van het christendom nog niet bekennen. Jullie vriendschap werd hechter doorheen de tijd en na een paar jaar lichtte u Y.(...) in van uw ware gevoelens. Uw vriend was erg aangedaan door uw bekentenis maar vreesde voor uw veiligheid indien het zou uitkomen. Buiten de unief hadden jullie dan ook amper contact. Heel af en toe ging u bij Y.(...) thuis om in het geheim te bidden. Op 14 juli 2015 huwde u officieel met een door uw ouders gekozen moslimmeisje. U lichtte haar ook niet in over uw houding ten aanzien van de islam en het christendom maar hoopte dat u haar met de tijd over uw religieuze voorkeur zou kunnen vertellen en zij u misschien dan ook zou volgen. U leidde uw leven verder maar leefde in een leugen. In april 2016 besloot u zich te laten dopen. Via uw vriend Y.(...) leerde u de priester N.(...) kennen en hij stemde ermee in u te dopen. Dit alles vond in het grootste geheim plaats in het huis van kennissen van Y.(...). Op het moment dat u werd gedoopt zouden uw vader en oudste broer in die woning zijn binnengevallen. Ze waren compleet in shock en dwongen u mee te gaan naar huis. Uw familie, vooral uw ooms langs vaderskant, eisten van uw vader dat u zou gedood worden omdat u de familie ten schande had gemaakt. Ook uw echtgenote was kwaad op u. In de twee daaropvolgende maanden deed u echter alsof u opnieuw/nog steeds moslim was en probeerde u zo uw familie te overtuigen. U had het echter heel zwaar thuis en kon het niet langer uzelf te verloochen. Op 18 juni 2016 bekende u ten aanzien van uw familie uiteindelijk toch dat u christen was. Opnieuw escaleerde de situatie en uw familie wilde u alsnog doden. U vluchtte weg uit de woning en belde uw vriend Y.(...). Hij kwam u ophalen en bracht u naar zijn tante F.(...) in Al Ameriya. U bleef vijf à zes maanden bij F.(...). Uw familie zocht u op verschillende plaatsen maar kon u niet vinden. Tijdens uw verblijf bij F.(...) begon u te denken aan een mogelijk vertrek. U was echter wanhopig en zag geen uitkomst. U contacteerde uiteindelijk uw moeder en liet haar weten dat u een fout had gemaakt en wilde terugkeren. Twee à drie dagen later, en nadat uw vader u had laten weten dat het in orde was, keerde u effectief terug naar huis. U hervatte uw leven maar had het zwaar. Uw familie hield u in de gaten, ze controleerden u, u moest op afgesproken tijdstippen terug thuis zijn, u oa. kreeg elektroshocks. Uw echtgenote had u ondertussen, kort nadat u in juni 2016 naar F.(...) was gevlucht, ook verlaten en officieel de scheiding aangevraagd. U besliste uiteindelijk dat u moest vertrekken. U kon uw paspoort, dat door uw ouders werd afgenomen en in een kluis werd bewaard, stiekem wegnemen en regelde een visum voor Turkije. Een paar dagen later, op 24 oktober 2019, verliet u Bagdad en reisde u naar Suleimaniya (Noord-Irak). Van daaruit vervolgde u uw weg via Turkije naar Griekenland. U slaagde er uiteindelijk in Bulgarije te bereiken. U werd er een maand vastgehouden en fysiek mishandeld. Uiteindelijk werd u teruggestuurd naar Griekenland. Bij uw volgende uitreis slaagde u erin België te bereiken. U kwam hier aan in augustus 2020 en verzocht op 24 augustus 2020 om internationale bescherming. Na uw aankomst hier liet u uw moeder via een vriend weten dat u in België verblijft en u vroeg haar tevens om vergiffenis. Uw moeder maakte echter duidelijk dat ze geen zoon meer had die Mohammed heet. U werd voorts ook geblokkeerd op sociale media. Tot slot vernam u nog via uw vriend dat u verstoten bent door uw stam. Ingeval van een terugkeer naar Irak zal u gedood worden omwille van uw bekering en niemand zal u bescherming geven. U heeft hier ondertussen contact gelegd met

een priester en in het voorjaar van 2022 zal u hier eveneens gedoopt worden. U heeft hier een Belgische vriendin en werkt, u bent hier gesetteld en u geniet van uw vrijheid.

Ter staving van uw verzoek legde u uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw origineel rijbewijs en een kopie van een aantal pagina's van uw paspoort voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient echter te worden vastgesteld dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart Irak te hebben verlaten, en er tot op heden niet te kunnen terugkeren, uit vrees voor uw leven en dit omwille van uw bekering tot het katholicisme. Niet alleen wordt dit niet aanvaard binnen de Islamitische Iraakse samenleving, uw familie wil u ook doden en u werd door uw stam verstoten. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet moet immers besloten worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Vooreerst kan uw beweerde interesse in en effectieve bekering tot het christendom, minstens de oprechtheid ervan, ten zeerste worden betwist.

Zo bleek u vooreerst allerminst in staat aan de hand van duidelijke en overtuigende verklaringen uit te leggen op welke wijze u tot het besef kwam dat u christen wilde zijn. U hiernaar gevraagd stelde u dat u de beslissing hiertoe nam toen u kind was en dat het in uw hart en uw hoofd zat. Dit zou zich hebben voorgedaan rond uw tien jaar. U had christelijke burens - de ouders van uw vriend H.(...) -, dat waren goede mensen en ze logen niet. U hier gevraagd naar wat uw burens dan precies deden waardoor uw interesse werd gewekt, herhaalde u weerom dat ze niet logen, niet hypocriet waren en ver van problemen waren. U zag hoe ze hun gebed deden en een simpele relatie met God willen. U dan gevraagd te vertellen over het gebed dat uw burens deden en wat het verschil is met de gebeden binnen de islam, kon u dit niet zeggen. U verwees naar uw vader die u verplichtte om deel te nemen aan het gebed, u dwong om te vasten en u strafte als u dat niet deed en maakte een vergelijking met de ouders van H.(...) die hem op een vriendelijke manier behandelden. U verder doorgevraagd naar het gebed bij uw christelijke burens, bleef u vaagweg herhalen dat het niet verplicht was, geen vijf keer per dag gebeurde, simpel en zuiver was. De vader van H.(...) deed gewoon zijn gebed, zoals elke christen. Gelet op het feit dat u uw ervaring met het zien van het gebed bij uw christelijke burens als één van de gebeurtenissen naar voorschuipt op grond waarvan u innerlijk voelde dat u dit ook wilde, mag toch verondersteld worden dat u dit op een meer doorleefde manier zou kunnen verduidelijken. U nogmaals om verduidelijking gevraagd, temeer daar het loutere feit dat iemand vriendelijk is toch niet automatisch betekent dat u hun religie overneemt, klonk het plots, en dit in tegenstelling tot uw eerdere bewering dat u het al wist toen u kind was, dat het later geëvolueerd is en u de beslissing pas nam toen u volwassen werd. U voorts nogmaals om verduidelijking gevraagd, bleef u weerom steken in een vergelijking tussen de manier waarop uw vader en de ouders van H.(...) omgingen met u en H.(...). U haalde tevens het voorbeeld aan waarbij uw vader uw rechterarm brak en dit nadat u tijdens het spelen met uw rechterarm een kruisteken zou gemaakt hebben. Er dan op gewezen dat dit toch niets met religie te maken heeft, maar louter iemands karakter betreft, en dat er evengoed moslims zijn die hun kinderen met respect behandelen, beaamde u dit. Opnieuw klonk het nu dat uw besef later kwam. Toen u opgroeide zag u dat de islam de religie van dood en terrorisme is. H.(...) en andere christelijke klasgenoten mochten de religieuze lessen op school niet bijwonen omdat ze 'ongelovigen' waren en H.(...) en zijn familie werden in 2006 vermoord (zie CGVS p. 4, 5 en 6). Er kan zeker worden aangenomen dat dit alles een grote impact op u had als kind, dat u zich vragen stelde bij de islam en de redenen waarom uw christelijke burens en klasgenoten anders werden behandeld. Het mag echter duidelijk zijn dat het loutere feit dat u zich niet (langer) kan vinden in één religie, i.c. de islam, niet automatisch betekent dat de religie van uw 'ongelovige' vrienden en burens, i.c. het christendom, uw ware religie is. Er bestaan immers veel

verschillende religies net als dat het volgen van geen enkele religie evengoed een optie zou kunnen zijn. Moet echter worden opgemerkt dat u vreemd genoeg, en ondanks de vragen die u zich stelde rond de islam en de verschillen die u opmerkte met het christendom, geen stappen zette u hierrond bijkomend te informeren om u ervan te vergewissen dat het christendom voor u daadwerkelijk de juiste religie was. U informeerde zich niet omtrent andere religies en ook uw informatievergaring rond het christendom blijkt (quasi) onbestaande (zie CGVS p. 6). Uw verklaringen hieromtrent waren overigens ook niet éénsluitend. U liet aanvankelijk uitschijnen dat u al als kind begon te lezen over het christendom en de verschillen met de islam. Naarmate u ouder werd en meer gelezen had leerde u ook het verschil kennen tussen de verschillende strekkingen binnen het christendom (zie CGVS p. 4 en 5). Echter, uit uw latere verklaringen blijkt dat u enkel de Bijbel heeft gelezen, niets anders (zie CGVS p. 5). Nog uit uw latere verklaringen blijkt voorts dat u niet als kind begon te lezen maar pas toen aan de universiteit studeerde. U leerde Y.(...) kennen aan de unief en vroeg hem om een bijbel, waar u dan af en toe stiekem in las (zie CGVS p. 5 - 6). Uit uw voorstelling van de feiten blijkt aldus dat u, die als tienjarige al het verschil zag tussen het christendom en uw religie, een afkeer kreeg voor de islam en u aangetrokken voelde tot het christendom, de daaropvolgende acht jaar geen enkele actie ondernam noch u ergens informeerde, en dan louter op grond van het feit dat u vanaf uw achttien jaar af en toe stiekem in de bijbel las absoluut zeker was dat u christen wilde worden. Dit is niet ernstig. Er kan logischerwijs verondersteld worden dat u een dermate ingrijpende beslissing als het afstappen van de eigen religie en het zich bekeren tot een andere religie - zeker een religie die, zoals u zelf herhaalde aanhaalde, binnen de eigen maatschappij alsook familie niet aanvaard wordt niet zomaar neemt en dat hier een volledig proces van zelfreflectie en gedegen onderzoek aan voorafgaat.

Uw interesse in en bekering tot het christendom, minstens de oprechtheid hiervan, wordt voorts onderuit gehaald door uw gebrekkige kennis aangaande het christendom. Ondanks uw bewering de bijbel te hebben gelezen, overigens het enige document wat u ooit zou gelezen hebben, bleek uw kennis ervan ruim ontoereikend. U haalde aan dat er twee bijbels zijn, de nieuwe en de oude. Het feit terzijde gelaten dat er maar één bijbel is, doch wel bestaande uit twee delen, werd u verder gevraagd het verschil uit te leggen tussen 'de oude' en 'de nieuwe'. U antwoordde correct dat het oude deel handelt over de Joden en Mozes en het nieuwe deel over het leven van Jezus (zie CGVS p. 7). U hierbij dan gevraagd te vertellen over Mozes, wie hij is, waarom hij van belang is voor het christendom en wat hij deed, kwam u niet verder dan op te merken dat hij een Joodse profeet is, dat het boek over zijn leven gaat en zijn speciale krachten en dat de Joden tegen hem waren. U verder gevraagd over het leven van Mozes te vertellen, lukte u dit niet. Uiteindelijk haalde u aan dat hij van belang is omdat hij de 'tien adviezen heeft gegeven of geschreven'. U dan verder gevraagd dit te verduidelijken en hoe dit juist ging, houdt u het erop dat dit is wat u nog weet van het oude boek (zie CGVS p. 7 en 8). U dan voorts gevraagd naar het nieuwe deel en waarover dit gaat, blijkt u wel te weten dat dit de vier Evangelieën bevat en handelt over het leven van Jezus en zijn buitengewone krachten. U gevraagd dit te concretiseren beperkt u zich weerom tot de opmerking 'Jezus, zoon van God, de moeilijkheden die hij kende en zijn speciale krachten'. U nogmaals om verduidelijking gevraagd en uitdrukkelijk gevraagd te vertellen over zijn leven, zijn speciale krachten en zijn moeilijkheden, bleef u steken in het opsommen van losse begrippen, i.c. de ziel van God, onze moeder, Maria. Na u te wijzen op het belang van het praten in volzinnen en het afleggen van duidelijke verklaringen daar het niet aan de tolk is uw verklaringen te interpreteren, herhaalde u nogmaals vaagweg dat het 'nieuwe deel' gaat over de moeilijkheden van Jezus omdat de Joden niet wilden geloven dat hij de zoon van God is. U blijkt uiteindelijk te weten dat Jezus werd gefolterd en gekruisigd maar verder reikt uw kennis niet. Zo merkte u op dat Jezus zagezegd werd gedood, maar de dag nadien weer tot leven kwam. Volgens de overlevering stierf Jezus op Goede Vrijdag en verrees hij op Pasen, i.c. twee dagen later en niet de volgende dag. Waar Jezus precies om het leven kwam, weet u evenmin. U beperkte zich tot de opmerking dat dit plaatsvond in 'wat we momenteel Israël noemen'. U stelde verder het verhaal over wie Jezus verraadde wel te kennen, maar bleek het op het moment van het gehoor 'even vergeten' te zijn. Ondanks uw stelling te weten wie Jezus verraadde, noemde u ten onrechte Johannes in plaats van Judas. Het Laatste Avondmaal bleek u niet te kennen, evenmin als Pinksteren. U gevraagd naar christelijke feestdagen, haalde u vooreerst 'Kruisdag' aan, de dag waarop het overlijden van Jezus wordt herdacht. Dat u, een beweert overtuigd en bekeerd christen, niet weet dat deze feestdag 'Pasen' wordt genoemd, mag verbazen. Eens zo opmerkelijk is dat u niet blijkt te weten wanneer dit feest gevierd wordt. U stelde aanvankelijk dat het in de 10de maand plaatsvindt om het er vervolgens op te houden dat u het niet meer weet. Opnieuw opmerkelijk dat u, als beweerd overtuigd christen, niet blijkt te weten dat Pasen niet op een vaste datum wordt gevierd. U noemt verder Kerstmis als feestdag. Opnieuw bleek u de exacte datum niet te kennen. U stelde aanvankelijk 'begin van elk nieuw jaar' en stelde vervolgens dat het vanaf 24 of 25 december tot het nieuwe jaar is. Ondanks dat u wel weet dat met Kerstmis de geboorte van Jezus wordt gevierd, kan u voor het overige hierover niets meer vertellen. Weerom gaf u aan het allemaal wel gelezen te

hebben maar er niet meer te kunnen opkomen. U gevraagd naar de aardse vader van Jezus, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven. U verder gevraagd naar de Advent, vroeg u aanvankelijk of de 'protection officer' de feestdagen van kerstmis bedoelde. Uiteindelijk verwees u opnieuw naar het feit dat Jezus werd gedood maar weer tot leven kwam (zie CGVS p. 7 tem 10). Van iemand die, zoals u beweert, al van kinds af aan overtuigd was van het christendom én nota bene enkel de bijbel las, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent een veel ruimere en specifiekere kennis zou hebben.

U verklaarde verder dat u hier naar de mis gaat. Eerst stelde u dat u elke zondag gaat, om direct nadien op te merken dat u één keer om de twee weken gaat. Naar welk kerk u gaat, kon u niet precies zeggen en u hield het op 'een kerk in Turnhout'. De strekking waartoe deze kerk behoort, bleek u evenmin te weten. U heeft hier niet naar gevraagd. U gevraagd de symboliek van de hostie en de wijn uit te leggen, moest u weerom toegeven dit niet te weten. U tot slot gevraagd om eens te vertellen wat er zoal gebeurd tijdens de mis, wijzigde u plots uw verklaringen en merkte u op dat u hier nog nooit een mis heeft bijgewoond. U gaat alleen naar de kerk om een gebed te doen. Dan bleek plots dat u wel een viering bijwoonde voor het doopsel van de zoon van een vriend, maar dit was de enige activiteit waar u aan deelnam, zo stelde u uitdrukkelijk. Echter, later haalde u dan ook weer aan dat u ook een huwelijk meemaakte. U bent geenszins éénduidig in uw verklaringen en het heeft er alle schijn van dat u antwoordt naargelang het u uitkomt. Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat u op een gegeven moment uw verklaringen nogmaals aanpast en laat optekenen dat u wel een mis bijwoonde maar geen religieuze viering. U dan gevraagd naar het verschil tussen beide, stelde u vlakaf het niet te weten. Het mag duidelijk zijn dat de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw bekering, minstens de oprechtheid ervan, door voorgaande bijkomend onderuit worden gehaald (zie CGVS p. 10 tem 13).

Dat u wel enige kennis beschikt en bepaalde zaken wel blijkt te weten, wordt niet betwist doch volstaat niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering, minstens de oprechtheid ervan, te weerleggen.

U bleek overigens ook niet in staat een kruisteken te maken. U hiernaar gevraagd bewoog u uw hand verkeerdelijk van uw hoofd naar uw linkerschouder, vervolgens uw rechterschouder en uiteindelijk uw buik-/hartstreek, waarna u uw hand kuste en 'Amen' zegt (zie CGVS p. 11). Dat u niet weet dat bij het slaan van een kruis de hand van het hoofd, naar uw hart en vervolgens de linker- en dan de rechterschouder aanraakt, is weerom tekenend.

Tot slot, doch niet in het minst, is uw opmerking aangaande de strekking waartoe u behoort ook tekenend. U zou zich in Bagdad door een katholieke priester hebben laten dopen. U dan gevraagd of u nu ook katholiek christen bent, repliceert u 'Soort van, ja. Of ik ben meer christen, katholiek ben ik 50% of 60%'. U gevraagd waarom u dan koos voor hetatholicisme en niet voor een andere strekking van het christendom, antwoordt u laconiek 'In mijn land zijn de meeste christenen katholiek' (zie CGVS p. 3). Dit is toch wel heel opmerkelijk. Weerom rekening houdende met de houding ten aanzien van christenen in Irak én gelet op de, naar u stelt, afkerige houding van uw familie ten aanzien van christenen, kan toch logischerwijs verondersteld worden dat u, als u dan toch de keuze zou maken uw eigen geloof af te vallen en u tot het christendom te bekeren, een weldoordachte keuze zou maken wat betreft de strekking waartoe u zich wil bekeren. Dat u uw keuze zou laten afhangen van 'het merendeel van de christenen in uw land', is geenszins ernstig. Deze vaststelling, samen met de bevinding dat u ook geen onderzoek deed of u informeerde omtrent de overige strekkingen binnen het christendom in Irak (zie supra) noch sinds uw aankomst in België stappen blijkt te hebben gezet u bijkomend te verdiepen in uw nieuwe religie (zie infra), haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit.

U gevraagd naar uw activiteiten hier in België in het kader van uw nieuwe religie - u bent hier nu immers vrij om uw geloof te belijden zo vaak u wil en op eender welk moment - blijkt opnieuw dat u amper iets ondernam. U bidt, in vrijheid zonder schrik en gaat naar de kerk. U gevraagd of u informatie heeft opgezocht, contact zocht met mensen, bepaalde studies volgt, haalde u enkel aan dat u contact heeft met priester Paul, uw spirituele vader (zie CGVS p. 11). In welke kerk hij priester is en of het, conform uw strekking, een katholieke kerk is, blijkt u dan weer niet te weten (zie CGVS p. 12). Dit is weerom opmerkelijk temeer daar deze priester net degene is die u zal dopen, zo stelt u. U gevraagd of u zich er dan niet eerst wil van vergewissen of de kerk waar u zal gedoopt worden dezelfde strekking volgt als deze waartoe u nu zelf stelt te behoren, antwoordde u laconiek dat het toch niet uitmaakt, dat de doop hetzelfde is (zie CGVS p. 12). Dit is weerom geen antwoord dat men zou verwachten van iemand die bewust zijn geloof afvalt en vanuit een oprechte en overtuigde keuze voor een andere religie kiest. Dat u overigens ook niet in staat blijkt duidelijk aan te geven wanneer u hier zal gedoopt worden, mag ook

verbazen. De ene keer stelt u dat uw doop gepland is in de vierde maand van 2022 terwijl u even later stelt dat dit staat te gebeuren in de derde maand van 2022 (zie CGVS p. 10 en 11). Gezien het belang van deze gebeurtenis kan logischerwijs verondersteld worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven in welke maand dit nu precies gepland staat.

Rekening houdende met al voorgaande bevindingen, mag het duidelijk zijn dat de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw bekering, minstens de oprechtheid ervan, ten zeerste kan worden betwist.

U legt bovendien tot op heden ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die uw verklaringen dienaangaande kan staven. U beweert nochtans dat u in Irak gedoopt werd. Waarom u dan geen document hiervan kan voorleggen, is niet duidelijk. U gaf als verklaring dat uw familie binnenviel op de dag van uw doop (zie CGVS p. 12). Dit volstaat geenszins. Immers, volgens uw verklaringen liet u zich dopen in april 2016. U verliet Irak pas op 24 oktober 2019, ruim 3 jaar na uw beweerde doop. Dat u aldus in al die tijd niet de mogelijkheid zou gehad hebben om via N.(...), de priester die u doopte, dan wel via uw vriend Y.(...), alsnog een doopattest te verkrijgen, houdt geen steek. Dat u aldus in Irak werd gedoopt, toont u geenszins aan.

Ook volgende vaststellingen maken dat aan uw beweringen in Irak te zijn gedoopt niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo kan u niet eens de exacte datum geven waarop u werd gedoopt, u komt niet verder dan op te merken dat dit in de vierde maand van 2016 plaatsvond (zie CGVS p. 3, 21, 24 en 25). Opnieuw moet worden opgemerkt dat het geenszins onredelijk is van u te verwachten dat u de datum waarop u dit sacrament, zeker gelet op de impact die dit ongetwijfeld op u, iemand die al jaren in een leugen leefde en eindelijk tot het 'ware geloof' werd toegelaten, moet hebben gehad. Er kan immers verondersteld worden dat deze heugelijke gebeurtenis, en de datum waarop deze plaatsvond in uw geheugen gegrift staat. Voorts bleek u ook vreemd genoeg niet in staat éénduidige verklaringen af te leggen over de plaats waar u zou zijn gedoopt. Aanvankelijk beweerde u dat u gedoopt werd bij Y.(...) thuis (zie CGVS p. 3 en 24). Later stelt u plots dat u niet in het huis van Y.(...) werd gedoopt maar bij kennissen van Y.(...). Wie die mensen waren, bleek u dan weer niet te weten (zie CGVS p. 28).

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins weten te overtuigen van een daadwerkelijke (oprechte) bekering tot het christendom. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille hiervan zou gekend hebben, en tot op heden beweert te kennen, in Irak, i.c. de verstoting door uw stam en het feit dat uw familie u wil doden. Dat aan uw relaas, en bij uitbreiding uw beweerde vrees, geen enkel geloof kan worden gehecht blijkt voorts ook duidelijk uit uw incoherente en ongerijmde verklaringen en onlogische gedragingen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u de problemen die u in Irak zou hebben gekend niet correct in de tijd blijkt te kunnen situeren. Waar u voor de DVZ nog liet optekenen dat u uw familie op 18/6/2015 vertelde dat u christen bent (zie vragenlijst CGVS vraag 5), stelde u voor het CGVS dat dit zich voordeed in 2016. Voor het CGVS weken uw onderlinge verklaringen bovendien ook af. Zo verklaarde u afwisselend dat u uw familie inlichtte van uw bekering in de achtste dan wel de zesde maand van 2016 (zie CGVS p. 15, 21, 24 en 26). U erop gewezen dat u bij de DVZ deze gebeurtenis in 2015 situeerde, herhaalde u gewoon wat u op het CGVS verklaarde, i.c. dat u uw familie inlichtte op 18/6/2016 (zie CGVS p. 28). Zowel bij de DVZ als op het CGVS verklaarde u verder dat uw vrouw u verliet omwille van uw bekering en de problemen. U bent ondertussen gescheiden. Echter, moet opnieuw worden vastgesteld dat u niet éénsluidend bent aangaande het moment van uw scheiding. Zo stelde u bij de DVZ dat u sedert oktober 2016 gescheiden bent (zie interview DVZ vraag 14), terwijl u bij het CGVS dan weer stelde dat uw scheiding dateert van 9 à 10 maanden na het vertrek van uw vrouw. Het vertrek van uw vrouw situeerde u een dag nadat u uw familie inlichtte van uw bekering (zie CGVS p. 27). Voortgaande op uw laatste verklaring hieromtrent zou dit dan 18/6/2016 zijn (zie supra). In concreto zou dit dan betekenen dat u gescheiden bent sinds maart/ april 2017. Dat u ook hieromtrent geen duidelijke verklaringen kan afleggen, is opmerkelijk. U gewezen op deze discrepantie merkte u op dat de tolk u bij de DVZ misschien verkeerd begreep. U voegde er nog aan toe dat u toen zei dat uw vrouw in oktober 2016 naar de rechtbank stapte (zie CGVS p. 28). Waarom uw vrouw, die reeds de dag nadat u uw familie inlichtte van uw bekering u verliet en terugkeerde naar haar familie, dan nog vier maanden zou wachten alvorens naar de rechtbank te stappen om de scheiding aan te vragen, is geenszins duidelijk.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen reeds in niet geringe mate uw geloofwaardigheid. U kan bovendien ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw echtscheiding. Nochtans zou de echtscheiding officieel bij de rechtbank geregistreerd zijn. U verliet boven-

dien Irak pas eind oktober 2019, zijnde +/- 2,5 jaar nadat de scheiding zou zijn uitgesproken. Dat u hiervan geen enkel officieel afschrift zou hebben of zou kunnen hebben verkrijgen, is niet aannemelijk. Ook de door u geschetste gang van zaken laat geenszins toe enig geloof te hechten aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend.

Zo verklaarde u dat u zich in de vierde maand van 2016 in het geheim liet dopen. Uw vader en broer zouden die dag zijn binnengevallen in de woning en gezien hebben dat u werd gedoopt. Uw familie was in shock, uw ooms alsook uw broer eisten dat u zou worden gedood omwille van de schande die u over de familie bracht én uw echtgenote haatte u en zou niet meer bij u hebben willen slapen (zie CGVS p. 21, 24 en 25). Ondanks het beeld dat u schepte van uw familie, i.c. heel streng en conservatief, uw vader brak ooit uw arm toen u als kind een kruisteken maakte tijdens het spelen, het was verboden om als kind nog contact te hebben met uw christelijke vriend en u werd ooit aangesproken door een vriend van uw broer die had gezien dat u uw christelijke vriend Y.(...) thuis afzette (zie CGVS p. 4, 5, 23 en 24) - de vraag hoe hij kon weten dat de jongen die bij u in de auto zat een christen was hier nog terzijde gelaten - mag het wel ten zeerste verbazen dat uw familie, die met eigen ogen getuige zou geweest zijn van uw doop, inging op uw vraag tot vergiffenis en zonder meer geloofde dat u nog steeds/opnieuw moslim was geworden. Hoe u kon ontkomen aan verdere represailles, meer bepaald de eis tot eerwraak, is niet duidelijk. U kon dit overigens ook zelf niet verduidelijken (zie CGVS p. 25). Verder is het volstrekt onlogisch dat u dan enige tijd later – zoals hierboven reeds aangehaald was u niet in staat dit moment duidelijk in de tijd te kaderen - zonder meer besliste ten aanzien van uw hele familie te verkondigen dat u toch christen bent/wilde worden (zie CGVS p. 26). Ook al zou u het moeilijk gehad hebben om 'te doen alsof' en kon u niet langer in een leugen leven, het houdt hoegenaamd geen steek dat u, indien uw beweringen aangaande de eis van uw ooms en broer dat u zou worden gedood en de harde levensomstandigheden bij u thuis de waarheid betreffen, dit nieuws vlakaf aan uw familie meedeelde. Waarom u overigens hiertoe besloot, is ook geenszins duidelijk. Immers, u was een volwassen man, u had eigen financiële middelen - u had immers een eigen esthetiekzaak (zie CGVS p. 14) - en had evengoed kunnen beslissen te vertrekken. U haalde aan dat u niet weg kon zonder uw vrouw, u was verantwoordelijk voor haar (zie CGVS p. 26). Nochtans verklaarde u voorheen dat de relatie met uw vrouw slecht was, ze haatte u en sliep niet meer bij u en liet zelf optekenen dat er van liefde geen sprake was (zie CGSV p. 21, 23 en 25). De eis van uw ooms en uw broer dat u zou worden gedood twee maanden eerder én uw eigen opmerking dat u al verwachtte dat uw familie het nooit zou aanvaarden en u zou doden indachtig (zie CGVS p. 23), kan uw beslissing in deze geenszins worden aangenomen. De dag dat u uw familie inlichtte zal u nooit vergeten. Iedereen wou u toen echt vermoorden, zo stelde u (zie CGVS p. 26). U liep weg en kon uzelf in veiligheid brengen. Hoe u er echter in slaagde gewoon te ontkomen, is weerom niet duidelijk. Immers, u was in de ouderlijke woning en iedereen - uw ouders, drie broers en zus - waren aanwezig (zie CGVS p. 16, 26). Dat zes personen er niet in zouden geslaagd zijn u tegen te houden en u zomaar kon ontkomen, mag ten zeerste verbazen. U dook vervolgens onder bij de tante van uw vriend Y.(...) en bleef er 5 à 6 maanden ondergedoken. Echter, even later verklaarde u dan weer dat u wel af en toe buiten kwam, dit om sigaretten of kledij te kopen. U deed dit alleen of in het gezelschap van Y.(...) (zie CGVS p. 26 en 27). Dat u er geen graten in zag om u in het openbaar te begeven, dit zelfs voor niet essentiële aankopen die evengoed door iemand anders in uw plaats konden gebeuren, én bovendien soms in het gezelschap van uw christelijke vriend Y.(...) bij wie uw familie u al eerder zou betrapt hebben, doet verder de nodige vragen rijzen. Uw gedrag in deze druist dan ook regelrecht in tegen uw beweerde vrees, temeer daar uw familie in die periode blijkbaar naar u op zoek was. Ze zochten u in Diyala, bij uw familie ginds, alsook in Bagdad (zie CGVS p. 27). Dat uw familie, van wie u wist dat ze u wilden doden, ervan zou uitgegaan zijn dat u dan ergens in Diyala, waar u nog tal van andere familieleden heeft wonen, zou onderduiken, is absurd. Waar er in Bagdad naar u werd gezocht, was u dan weer helemaal onbekend (zie CGSV p. 27 en 28). U haalde verder nog aan dat u ook bij de kennissen van Y.(...) - waar u voordien zou zijn gedoopt - werd gezocht, dat was te zien op de camera's ginds (zie CGVS p. 28). Ondanks uw bewering dat er aldus camerabeelden bestaan, kan u deze dan weer niet voorleggen. Dat u dan vervolgens, in de wetenschap dat uw familie u wil doden en naar u op zoek was, na 5 à 6 maanden naar uw moeder belde om haar te vragen of u naar huis kon terugkeren, maakt uw relaas des te onaannemelijker (zie CGVS p. 21). Opnieuw kan uw keuze hierin geenszins worden gevolgd. Immers, uw vrouw - de reden waarom u voordien niet kon vertrekken (zie supra) - had u reeds verlaten en was reeds teruggekeerd naar haar familie (zie CGVS p. 15 en 27). Waarom u aldus nu opnieuw de keuze maakte naar uw familie terug te keren, kan niet worden begrepen. Uw verklaring dat u pas een jaar later officieel scheidde, kan in het licht van bovenstaande ongerijmdheden aangaande het moment waarop u scheidde niet worden weerhouden. Bovendien verandert dit niets aan het feit dat uw echtgenote wel degelijk al naar haar familie was teruggekeerd en, volgens uw laatste versie van de feiten, ook al in oktober 2016, dus voor uw terugkeer naar huis, naar de rechtbank was gestapt in verband met de echtscheiding (zie CGVS p.

28). U haalde voorts nog aan dat u geen paspoort had, dat dit document bij uw ouders lag. U dacht naar huis terug te keren, dit voor een tijdelijke periode, uw paspoort te nemen en dan te vertrekken (zie CGVS p. 28). Waarom u naar huis moest terugkeren omwille van uw paspoort, kan weerom niet worden ingezien. U kon immers als volwassen man een nieuw paspoort aanvragen, dit na eventuele aangifte van verlies. U hierop gewezen, haalde u aan dat u ooit al eens een nieuw paspoort had verkregen nadat u uw reisdocument verloor. Om dit nu nogmaals zo te doen zou heel moeilijk zijn, zo stelde u (zie CGVS p. 29). U kan deze blote bewering niet staven, doch moet eveneens worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat u hiertoe stappen heeft gezet of uw mogelijkheden heeft nagegaan. U keerde gewoon terug naar huis. U gedrag staat haaks op uw beweerde vrees en ondermijnt volledig uw beweringen dat uw familie u wil doden. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat u, ondanks uw stelling dat u dacht om 'tijdelijk' naar huis terug te keren, uiteindelijk nog een drietal jaar bij uw ouders bent blijven wonen (zie CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u in die drie jaar enige pogingen ondernam om uzelf veilig te stellen. U leefde nochtans in vreselijke omstandigheden zo stelde (zie CGVS p. 21, 28 en 29). Opnieuw haalde u als reden aan dat u uw paspoort niet had, uw ouders hielden het achter slot en grendel daar ze dachten dat u misschien zou proberen vluchten (zie CGVS p. 17 en 28). Zoals hierboven reeds aangehaald is dit argument niet ernstig. Daarnaast werd u ook voortdurend gecontroleerd en in de gaten gehouden. Toen u het vertrouwen van uw moeder terug gewonnen had, zou u uiteindelijk wel de mogelijkheid gezien hebben uw paspoort te 'stelen' uit de kast van uw ouders (zie CGVS p. 17 en 18). Blijkt echter dat tegen eind 2018 uw moeder u weer volledig vertrouwde (zie CGVS p. 29). Opnieuw moet dan de vraag worden gesteld waarom u dan nog tot eind oktober 2019 zou gewacht hebben alvorens uw paspoort te nemen, uw reis te regelen en het land te verlaten als uw situatie dermate schrijnend en levensbedreigend was. U liet nog optekenen dat de controle van uw vader en broers wel heel streng was, zij controleerden u tot de dag van uw vertrek uit Irak (zie CGVS p. 29). Dat u in een gevangenis leefde, heel sterk in de gaten werd gehouden en werd gecontroleerd, kan echter ook geenszins worden aangenomen. Immers, u kon nog werken tot aan uw vertrek en u kon zelfs buitenkomen met vrienden (zie CGVS p. 14). U slaagde er uiteindelijk ook in uw reis en vertrek uit Irak op 2 à 3 dagen te regelen. U regelde de visumaanvraag eerst online en ging vervolgens persoonlijk langs bij een reisbureau en de Turkse ambassade in Waziriya (zie CGVS p. 29). Indien u daadwerkelijk zo sterk in de gaten werd gehouden als u wil laten uitschijnen, mag het wel ten zeerste verbazen dat u uw reis zo makkelijk en zonder problemen kon regelen. U hiermee geconfronteerd liet u dan weer optekenen, en dit in tegenstelling uw eerdere verklaringen dat de controle van uw vader en broers bleef duren tot de dag van uw vertrek (zie supra), dat de controle minder streng geworden was (zie CGVS p.30). U past uw verklaringen aan naargelang het u uitkomt.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande, mag het duidelijk zijn dat voorts evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering na uw vertrek uit Irak door uw stam te zijn verstoten.

Uw vrees voor uw familie en uw stam wordt tot slot compleet onderuit gehaald door het feit dat u uw familie via sociale media na uw vertrek nog liet weten dat u in België verblijft (zie CGVS p. 16 en CGVS p. 30). Ook al weet u dat er nu niemand van uw familie in België verblijft én bent u zeker dat u hier beschermd bent, het mag duidelijk zijn dat u kost wat kost uw huidige verblijfplaats hoe dan ook verborgen zou willen houden voor de personen die u vreest ingeval van een waarachtig relaas en niet het risico zou willen nemen dat iemand van uw familie of stam u alsnog hier komt zoeken. U blijkt overigens niet eens zeker te zijn dat hier geen stamleden van u verblijven (zie CGVS p. 30).

U bent er aldus niet in geslaagd het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de orde-handhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar

bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs en een aantal kopieën van uw paspoort hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens die vooralsnog niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

"4. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet zou hebben overtuigd, aan de hand van duidelijke en overtuigende verklaringen, op welke wijze hij tot het besef kwam dat hij christen wilde zijn. Verzoeker betwist deze stelling.

Verzoeker heeft aangegeven dat hij sinds lang een interesse en betrokkenheid had naar het christendom toe. De ouders van verzoeker waren strenge, praktiserende moslims, maar zijn burens waren christenen (verzoeker kwam geregeld met hen in contact). Verzoeker gaf aan dat zijn burens "goede mensen" waren. Hun religie maakte hier een onderdeel van uit. Verzoeker associeerde dit met de goede relatie die hij had met zijn burens.

Zoals verzoeker heeft uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, maakt dit een groot contrast uit tussen de werkwijze van zijn vader (die hem dwong om praktiserend moslim te zijn) en de positieve gevoelens die verzoeker koesterde ten aanzien van zijn burens (die christen zijn en dergelijke verplichtingen niet opleggen).

Hieruit ontsproot de interesse die verzoeker had voor het christendom reeds op jonge leeftijd.

Later is dit geëvolueerd naar de overgang van verzoeker tot het christendom. Het gaat derhalve om een proces, geen plotse gebeurtenis, waarmee onvoldoende rekening is gehouden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker kantte zich steeds meer tegen de islam, ten voordele van het christendom. Andere religies speelden hierin geen rol, zoals gesuggereerd in de bestreden beslissing. De rode draad vormt immers het contrast tussen de islam en het christendom, dat door verzoeker zeer sterk beleefd werd door de werkwijze van zijn vader en de omgang met zijn burens. Beide zaken bevinden zich zeer dicht in de persoonlijke levenssfeer van verzoeker. Andere religies speelden hierin amper tot geen rol.

Dit contrast werd nog meer duidelijk doordat [H.] (de buurjongen) en andere christelijke klasgenoten de religieuze lessen op school niet meer mochten bijwonen omdat ze werden bestempeld als "ongelovig". [H.] en zijn familie werden vermoord in 2006. Dit heeft de evolutie (het bekeringsproces dat verzoeker onderging) doen toenemen. Voor verzoeker kwam dit voort uit het spanningsveld tussen de islam en het christendom, zoals hij dit ervaarde doorheen zijn jeugd.

Dit contrast, waarbij verzoeker steeds meer negatieve gevoelens had ten aanzien van de islam en positieve gevoelens ten aanzien van het christendom door de persoonlijke gebeurtenissen in zijn leven, wordt onvoldoende in rekening gebracht door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zoals verzoeker heeft uitgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, zat de interesse en genegenheid ten aanzien van het christendom daarom in zijn "hart" en "hoofd". Verzoeker onderging een proces van afkeer ten aanzien van de islam en een aantrekkingskracht ten aanzien van het christendom, hetgeen hij als tegenhanger ervaarde van de islam. Dit gebeurde door de ervaringen die hij had in zijn persoonlijk leven.

Dit proces, gevoed door de persoonlijke ervaringen van verzoeker in zijn (soms directe) levenssfeer, vormt de bron van interesse en genegenheid van verzoeker ten aanzien van het christendom en de afkeer ten aanzien van de islam (zijn "aangeboren" religie).

5. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt opgemerkt dat het vreemd zou zijn dat verzoeker zich vervolgens niet meer zou hebben geïnformeerd over het christendom. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: "Er kan logischerwijs verondersteld worden dat u een dermate ingrijpende beslissing als het afstappen van de eigen religie en het zich bekeren tot een andere religie - zeker een religie die, zoals u zelf herhaalde aanhaalde, binnen de eigen maatschappij alsook familie niet aanvaard wordt - niet zomaar neemt en dat hier een volledig proces van zelfreflectie en gedegen onderzoek aan voorafgaat" (stuk 1, pagina 2).

Ook deze passage geeft een foutieve conclusie weer van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, doordat onvoldoende wordt rekening gehouden met de plaats van het christendom in het persoonlijk leven van verzoeker. De keuze - of beter: aantrekkingskracht - voor verzoeker ten aanzien van het christendom lag in het contrast met de islam en op welke wijze dit een rol speelde in zijn leven. Dit is derhalve niet het gevolg van een langdurige studie naar de verschillende religies. Dit speelde geen rol.

Als gevolg hiervan is de theoretische kennis van verzoeker over het christendom nog gebrekkig. De interesse en genegenheid ten aanzien van het christendom door verzoeker in zijn "hart" en "hoofd" is gegroeid en gestoeld op basis van zijn persoonlijke ervaringen. Er kan bovendien worden vastgesteld dat verzoeker weldegelijk kennis heeft van het christendom, zoals blijkt uit de gegeven antwoorden tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker benadrukt dan ook dat, in tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing, verzoeker weldegelijk voldoende heeft aangetoond dat zijn bekering oprecht en doorleefd is.

Verzoeker heeft in Irak zijn bekeringsproces doorgemaakt. Hij werd er ook gedoopt in april 2016. Na zijn vlucht uit Irak, heeft verzoeker ook in België stappen gezet om zijn geloof te belijden. Verzoeker bidt en hij gaat naar de kerk. Het christendom is en blijft derhalve een belangrijke rol spelen in het leven van verzoeker, ook al verliet hij Irak.

6. In aanvulling van het bovenstaande, wijst de verzoekende partij erop dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij heeft afgelegd. In de bestreden beslissing wordt immers herhaaldelijk gewezen op de verschillen die er zouden zijn tussen de genoteerde bewoordingen in het verslag van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd de verzoekende partij niet bijgestaan dooreen vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen.

De verzoekende partij spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. De verzoekende partij gaf vervolgens een antwoord op de vragen die haar werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan de verzoekende partij duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. De verzoekende partij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

De verzoekende partij heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van de verzoekende partij is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van haar met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien de verzoekende partij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan de verzoekende partij werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan haar om een handtekening te plaatsen. Van de verzoekende partij wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor verzoeker zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is daarom niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien -ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

7. Door zijn bekering wordt verzoeker aanzien als een afvallige. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud te kennen dat hij, omwille van zijn bekering, werd verstoten door zijn stam en dat zijn familie hem wil doden.

De familie van verzoeker is zeer conservatief en streng. Verzoeker gaf onder meer aan hoe hij werd behandeld door zijn vader tijdens zijn jeugd. Verzoeker worstelde met de gedragsregels van zijn familie, reeds van jonge leeftijd. Dit ligt in lijn met elkaar.

Hij diende bijzonder op zijn hoede te zijn om zijn bekering kenbaar te maken, terwijl hij anderzijds niet meer wou "doen alsof". De houding van zijn familie ten opzichte van hem veranderde definitief toen verzoeker zijn bekering onomwonden kenbaar maakte aan zijn familie. Verzoeker beschreef dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud en welke gevolgen dit had. Verzoeker kon onderduiken bij zijn vriend Youssef. Hierna kon verzoeker zijn land van herkomst te ontvluchten."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de actuele gekende veiligheids-situatie in Irak in combinatie met zijn bovenvermelde situatie.

Er worden geen stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 17 februari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021;
- EASO COI Report – Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie van 24 november 2021.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij een attest voegt van de pastoor van parochie Sint Pieter in Turnhout die verklaart dat hij verzoeker al 6 maanden kent, dat hij regelmatig komt bidden en betrokken is bij sommige activiteiten van de gemeenschap.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart van oorsprong een soennitische moslim te zijn, maar stelt dat hij zich reeds in Irak heeft bekeerd tot het christendom. Omwille van deze bekering zou hij Irak hebben verlaten. Niet alleen wordt dit niet aanvaard binnen de islamitische Iraakse samenleving; volgens verzoeker wil zijn familie hem ook doden en werd hij door zijn stam verstoten.

5.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen de volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voordat de verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij een verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

Documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moet worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van de verzoeker. Zij kunnen dienen ter ondersteuning van de verklaringen van de verzoeker, maar het uitgangspunt blijft evenwel dat de verzoeker overtuigende verklaringen dient af te leggen en aannemelijk dient te maken dat zijn bekering oprecht is. Bijgevolg kan aan het eigen oordeel dat derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, geven ten aanzien van de oprechtheid van de bekering van een verzoeker wanneer dit oordeel enkel is gebaseerd op verklaringen van die verzoeker, slechts een beperkt gewicht worden toegekend. Een loutere doopakte en/of louter attest van een regelmatige kerkgang of deelname aan een kerkactiviteit zijn dus op zichzelf niet voldoende om een bekering geloofwaardig te achten. Aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol een vreemdeling speelt binnen de gemeenschap en hoe hij hieraan uiting geeft, kan meer gewicht worden

toegekend, evenals als aan feitelijke informatie van de kerkelijke gemeenschap over het proces dat binnen die kerk tot een doop leidt.

5.3. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitgebreid werd gehoord over zijn voorgehouden bekering en christelijke overtuiging.

De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Irak te verlaten.

Vooreerst betwist hij verzoekers beweerde interesse in en effectieve bekering tot het christendom, minstens de oprechtheid ervan. Hij stelt immers vast dat (i) verzoeker niet in staat is om aan de hand van duidelijke en overtuigende verklaringen uit te leggen op welke wijze hij tot het besef kwam dat hij christen wilde zijn, (ii) hij evenmin stappen zette zich hierrond bijkomend te informeren om zich ervan te vergewissen dat het christendom de juiste religie was en zijn verklaringen hierover overigens niet eensluidend zijn, (iii) verzoeker een gebrekkige kennis aangaande het christendom etaleert, (iv) hij geen eensluidende verklaringen aflegt over zijn kerkbezoeken in België, (v) hij geen kruisteken kan maken en hij geen weldoordachte keuze maakte wat betreft de strekking waartoe hij zich wilde bekeren, (vi) hij amper activiteiten ondernam in België in het kader van zijn nieuwe religie, en (vii) verzoeker geen enkel tastbaar en overtuigend bewijs bijbrengt van zijn doop in Irak en zijn verklaringen hierover zeer vaag en weinig eenduidig zijn.

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker incoherente, onlogische en ongerijmde verklaringen aflegt over de beweerde verstoting door zijn stam en het feit dat zijn familie hem zou willen doden. Hij overweegt dat (viii) verzoeker de problemen die hij in Irak zou hebben gekend niet correct in de tijd kan situeren en hij geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen ter staving van zijn echtscheiding, (ix) de door verzoeker geschetste gang van zaken, namelijk dat zijn familie onder meer inging op zijn vraag tot vergiffenis nadat zij getuige waren geweest van zijn doop en hij telkens opnieuw de keuze heeft gemaakt naar zijn familie terug te keren, allerm minst geloofwaardig is gezien het strenge en conservatieve beeld dat hij over zijn familie voorhield, en (x) hij zijn familie via sociale media heeft laten weten dat hij in België verblijft.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

5.4. De Raad wijst erop dat een bekering tot het christendom door een moslim een ingrijpende en fundamentele beslissing is in het leven van de gelovige en een weloverwogen keuze dient te zijn daar hieraan de nodige risico's zijn verbonden, gelet op de situatie in zijn land van herkomst, Irak.

Zoals hierboven uiteengezet, mag er redelijkerwijs worden verwacht dat een bekeerling op een coherente en geloofwaardige wijze de oprechtheid van zijn bekering en van zijn geloofsbeleving kan aantonen alsook een degelijke kennis van het geloof tot hetwelk hij zich heeft bekeerd, wat in casu niet het geval is, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen omtrent verzoekers beweegredenen tot bekering, zijn bekeringsproces, zijn ervaring en gevoelens als bekeerde christen, de manieren waarop hij bijleert over zijn nieuwe religie en hoe hij zich hierin verder verdiept, en de vaststelling dat verzoeker elementaire kennis over het christendom ontbeert, is de Raad van oordeel dat van een geloofwaardige oprechte bekering door verzoeker tot een nieuwe godsdienst geen sprake is.

De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn interesse voor het christendom en zijn afkeer ten aanzien van de islam een proces betrof en werd gevoed door zijn persoonlijke ervaringen doorheen zijn jeugd kan deze appreciatie niet ombuigen omdat verzoeker in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

De Raad wijst erop dat een bekering van moslim tot christen in de Iraakse context niet anders dan een doelbewuste keuze kan zijn. Verzoeker slaagt er evenwel niet in aan de hand van duidelijke en overtuigende verklaringen uit te leggen op welke wijze hij tot het besef kwam dat hij christen wilde worden en gaat er met zijn betoog overigens volledig aan voorbij dat hij geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn informatievergaring rond het christendom.

Waar verzoeker er in het verzoekschrift nog op wijst dat hij wel degelijk enige kennis bezit over het christendom, benadrukt de Raad dat de vaststelling dat verzoeker wel enige kennis van de Bijbel tentoonspreidt en hij dus mogelijk ooit (delen van) de Bijbel heeft gelezen, niet betekent dat hij zich ook werkelijk (oprecht) heeft bekeerd en dan geen afbreuk doet aan het besluit dat zijn weinig doorleefde verklaringen omtrent zijn bekeringsproces en zijn geloofsbeleving, alsook zijn gebrekkige antwoorden op elementaire kennisvragen over zijn nieuwe geloof de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering volledig ondermijnen. Het loutere feit dat verzoeker een zekere basiskennis over het christendom bezit zegt immers niets over wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel hij deze kennis heeft verworven. Kennis over de Bijbel kan immers gemakkelijk ingestudeerd worden zonder dat men zich er oprecht voor interesseert en zonder dat uit deze studie een oprechte overtuiging kan worden afgeleid.

Door te stellen dat hij in Irak is gedoopt in april 2016 en hij in België bidt en naar de kerk gaat, blijft verzoeker verder steken in het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de bevindingen daarover in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat aan zijn bekering, minstens de oprechtheid ervan, niet het minste geloof kan worden gehecht, te ontkrachten.

5.5. De stukken die verzoeker nog voorlegt, kunnen slechts dienen ter ondersteuning van zijn verklaringen. De Raad herinnert eraan dat het uitgangspunt blijft dat de verzoeker overtuigende verklaringen moet afleggen en een oprechte bekering aannemelijk moet maken.

In het attest van 15 februari 2022 stelt de pastoor van parochie Sint Pieter in Turnhout enkel dat hij verzoeker al zes maanden kent, dat deze regelmatig komt bidden en betrokken is bij sommige activiteiten van de gemeenschap. Hoewel aan dit attest van de pastoor enig gewicht kan worden gegeven, volstaat zulk summier attest evenwel niet om de oprechtheid van verzoekers beweerde bekering aannemelijk maken. Het document zelf en de inhoud ervan zeggen immers niets over de oprechtheid van verzoekers deelname aan sommige activiteiten van de kerkgemeenschap noch over de oprechtheid van zijn bekering en zijn doop in het christelijke geloof. Er wordt enkel aangegeven dat verzoeker door zijn omgang met de mensen, zijn kennis van het Nederlands heeft verdiept, wat geen uitstaans heeft met de oprechtheid van zijn beweerde bekering.

In dit kader herneemt de Raad overigens volgend motief uit de bestreden beslissing: *“U verklaarde verder dat u hier naar de mis gaat. Eerst stelde u dat u elke zondag gaat, om direct nadien op te merken dat u één keer om de twee weken gaat. Naar welk kerk u gaat, kon u niet precies zeggen en u hield het op ‘een kerk in Turnhout’. De strekking waartoe deze kerk behoort, bleek u evenmin te weten. U heeft hier niet naar gevraagd. U gevraagd de symboliek van de hostie en de wijn uit te leggen, moest u weerom toegeven dit niet te weten. U tot slot gevraagd om eens te vertellen wat er zoal gebeurd tijdens de mis, wijzigde u plots uw verklaringen en merkte u op dat u hier nog nooit een mis heeft bijgewoond. U gaat alleen naar de kerk om een gebed te doen. Dan bleek plots dat u wel een viering bijwoonde voor het doopsel van de zoon van een vriend, maar dit was de enige activiteit waar u aan deelnam, zo stelde u uitdrukkelijk. Echter, later haalde u dan ook weer aan dat u ook een huwelijk meemaakte. U bent geenszins éénduidig in uw verklaringen en het heeft er alle schijn van dat u antwoordt naargelang het u uitkomt. Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat u op een gegeven moment uw verklaringen nogmaals aanpast en laat optekenen dat u wel een mis bijwoonde maar geen religieuze viering. U dan gevraagd naar het verschil tussen beide, stelde u vlakaf het niet te weten. Het mag duidelijk zijn dat de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw bekering, minstens de oprechtheid ervan, door voorgaande bijkomend onderuit worden gehaald (zie CGVS p. 10 tem 13).”*

Gelet op voorgaande inhoudelijke bemerkingen en het beperkte gewicht dat aan voormeld attest wordt verleend (zie supra punt 5.2), volstaat dit stuk op zich niet om een oprechte bekering aan te nemen.

Ook wanneer dit stuk wordt beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers verklaringen, kan verzoeker de geloofwaardigheid, minstens de oprechtheid, van zijn bekering niet herstellen, nu het niet opweegt tegen de omstandige gemotiveerde bevindingen van de commissaris-generaal zoals samengevat in punt 5.3. Daarbij onderstreept de Raad dat wat betreft verzoekers beweerde bekering een integrale beoordeling heeft plaats gehad waarbij, behalve naar kennis, ook werd

gepeild naar de motieven voor en het proces van bekering en de wijze waarop verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt. Op al deze drie elementen kon verzoeker niet overtuigen.

De motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker er niet in is geslaagd om te overtuigen van zijn ervaring als christen, zijn gevoelens in deze context en zijn kennis aangaande zijn nieuwe geloof en hij er dienvolgens niet in slaagt om een daadwerkelijke en oprechte bekering tot het christendom geloofwaardig voor te stellen, blijven zonder meer overeind en worden door de Raad overgenomen.

5.5. Gezien verzoeker geenszins weet te overtuigen van een geloofwaardige daadwerkelijke (oprechte) bekering tot het christendom, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die hieruit voortvloeien, met name de beweerde verstoting door zijn stam en vervolging door zijn familie. De commissaris-generaal licht bovendien uitvoerig toe dat verzoeker hierover tevens incoherente, onlogische en ongerijmde verklaringen aflegt.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken. Door louter te volharden in zijn asielmotieven en eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herhalen, brengt hij geen concrete elementen of dwingende argumenten bij die de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

5.6. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in de loop van zijn procedure bij het CGVS heeft voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) en die zijn identiteit en herkomst bevestigen, met name zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, zijn rijbewijs en een aantal kopieën van zijn paspoort, bemerkt de Raad dat deze elementen niet worden betwist maar geen verband houden met zijn vlucht-relaas.

5.7. Waar hij opwerpt dat de verwerende partij verklaringen gebruikt die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman, dat hij de taal niet spreekt en een controle op de manier waarop het gesprek is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad op wat volgt.

De door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ worden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en diens verslag biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit.

Het verslag geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat hij heeft gezegd, nu er geen advocaat bij aanwezig was en hij de taal niet spreekt, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Evenmin toont verzoeker in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Arabisch aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2).

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

Tevens antwoordde verzoeker ten overstaan van het CGVS bevestigend dat het interview op de DVZ goed was verlopen, hij de tolk goed verstond, hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen en alles correct werd genoteerd (NPO, p. 2).

De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele

gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor verzoekers tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft.

Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt, zoals over wanneer hij aan zijn familie vertelde dat hij christen is en wanneer hij gescheiden is.

Bovendien herinnert de Raad eraan dat ook tijdens zijn gehoor bij het CGVS, naast de oppervlakkige, weinig doorleefde en onlogische verklaringen die hij heeft afgelegd, talrijke incoherenties en ongerijmdheden werden vastgesteld. Verzoeker gaat hier met zijn betoog volledig aan voorbij.

5.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde oppervlakkigheden, onwetendheden, incoherenties, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden integraal overgenomen.

Verzoeker beperkt zich tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig of tegenstrijdig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

5.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

6.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de

beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 17 februari 2022 de beschikbare landen-informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genooddacht hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van berrmbommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad

vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities - leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn dan wel de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die

voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES